

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΖ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1884.

ΑΡΙΘ. 300

Συνδρ. έτησι εν 'Ελλάδι Φρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην των τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται κή 'Εφημερίς τῶν Παίδων» άνευ προπληρωμῆς.

» » » 'Εξωτερικῶν » 2.

» Εν δδφ Σταδίου ἀριθ. 30.

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ ΕΝ Τῆ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΙ.

Ἐσκέφθητέ ποτε, μικροί μου φίλοι, τί παιγνία ἔπαιζον οἱ πρόγονοί μας, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες; Διότι καὶ αὐτοὶ ἤσάν ποτε κινδύρια ἢ μήπως ἔχετε τὴν ἰδέαν, ὅτι εἰς τοὺς ἀρχαίους καιροὺς τὰ παῖδια δὲν ἦσαν καθὼς τὰ σημερινά, οὐτε εἶχον διασκεδάσεις διόλου. Σὰς βεβαίῳ ὅμως, ὅτι ὄχι μόνον εἶχον παιγνία, ἀλλὰ μάλιστα τὰ αὐτὰ περιπέτου, τὰ ὅποια καὶ σὺς καίσετε· ἂν δὲ ἤνοήσετε κατάλογον τῶν παιγνιδίων τῶν ἀρχαίων Ἑλληνοπαίδων θὰ ἀνεγνωρίζετε πολλὰ γνωστά σας, μετ' ἄλλα ὀνόματα, ἐννοεῖται, καθὼς λ.χ. τὴν τυφλομυῖαν τὸν κρουατὸν, τὸν ἀναίσθητὸν, τὸν τρεχατὸν, τὰ πεντόβολα, τὴν σβούραν, τὴν σφαῖραν, τοὺς βόλους καὶ ἄλλα.

Ἡ σφαῖρα ἐπαίχτο κατὰ διαφόρους τρόπους· εἰς τοῦτων ὀνομάζετο ἐπίσχυρος, καὶ ἐπαίχτο ὑπὸ πολλῶν παίδων μαζί. Διηροῦντο εἰς δύο στρατόπεδα, εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, τότε ἔκρουον γραμμὴν μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέδων, τὴν ὅποιαν ὀνομάζοντο σ' ἄρον, καὶ ἄλλας δύο γραμμὰς, μίαν ὀπισθεν ἐκαστοῦ στρατοπέδου ὡς ἔσχατον ὄριον αὐτοῦ. Ἐρρίπτον τότε τὴν σφαῖραν ἀπὸ τοῦ ἓν στρατοπέδου εἰς τὸ ἄλλο καὶ καθεὶς προσπαθεῖ νὰ πιάσῃ αὐτὴν πρὶν ἔγγισῃ τὴν γῆν καὶ νὰ τὴν ρίψῃ ὅπως μετ' ὅσον δύναμιν, ὥστε νὰ πέσῃ πέραν τῶν συνόρων τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου. Ἡ δὲ μερίς, ἡ ὅποια ἤναγκάζετο νὰ ὑπερβῇ τὴν γραμμὴν ἐκείνην ἔχανε. Φανερὰ

ὀνομάζετο δταν ἴσταντο ὁμοίως εἰς τὴν αἰρᾶν καὶ εἰς στέκων ἔμπροσθεν τῶν εἰχε τὴν σφαῖραν, προσεκοίετο δὲ ὅτι θὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὸν ἕνα καὶ τὴν ἔρριπτεν ἀφῆνης εἰς τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος, ἂν τυχὸν δὲν ἐπρόσχευεν, ἔχανεν. Οὕτως ἔπαυσε δὲ ὀνομάζετο ἡ σφαῖρα δταν ἔρριπτετο ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔτρεχον ὁμοίως νὰ τὴν πιάσουν πρὶν πέσῃ κατὰ γῆς, ἦσαν καὶ ἄλλα εἶδη τῆς σφαίρας, ἀλλ' αὐτὰ εἶναι τὰ κυριώτερη.

«Τί μικρὸ, ἀλήθεια, τὸ πόδι μου!»

Σχοινοφλίον δὲ ὀνομάζετο τὸ ἔξῃς. Ἐκείνητο ὁμοίως ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ εἰς ἔχων σχοινίον κρυμμένον ἐπάνω του χωρὶς νὰ τὸ ἔξοφουεν οἱ ἄλλοι, τὸ ὅποιον ἐθετέ κοντὰ εἰς τὸν καθήμενον πλησίον του, ἂν οὗτος τὸ ἐνδοί ἤσπαζε τὸ σχοινίον καὶ ἐκυνήγει τὸν πρῶτον πέραν τοῦ κόκλου, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ρακόματα, εἰ δὲ μὴ, αὐτὸς ὅστις τὸ ἔκρυπεν ἐκυνήγει τὸν ἄλλον.

Ἡ σκαπέρδα ἢ ἔλκυσις δὲ ἔσκαπ (παρατηρήσατε πῶς καταλήγουσιν σχεδὸν ὅλα τὰ ὀνόματα ταῦτα,) ἐπαίχτο ὁμοίως ὑπὸ πολλῶν παίδων. Ἀφοῦ ἐνέπηγαν εἰς τὴν γῆν μίαν δοκὸν, ἦεν εἰχεν ὀπήν, διὰ μέσου τῆς ὀπίας ἐπέριων σχοινίον, διεμοιράζετο εἰς δύο μερίδας, ἐκάστη τῶν ὀποίων μετ' ἡνράχιν γυρομένην πρὸς τὴν ἄλλην ἐλάμβανεν ἓν ἄκρον τοῦ σχοινίου καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἑτέραν πρὸς τὴν δοκὸν.

Ἄρτασμός ἐλέγετο ἐκεῖνο τὸ παιγνίδιον, εἰς τὸ ὅποιον εἰς εἰς μαντεύει πόσους βόλους ἢ λίθους κρατεῖ ὁ ἄλλος εἰς τὸν κλεισμένον του γρόνον, ἂν δηλαδὴ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι ἄρτιος ἢ περιττός. Χάκινδα δὲ ὀνομάζετο τὸ παιζόμενον διὰ λεπτῶν, τὸ ὅποιον ὀμοιάζει πρὸς τὸ κωρόνα ἢ γράμματας τῶν σημερινῶν παίδων.

Ἡ χαλκὴ μὺα ἐπαίετο ὡς ἐξῆς. Ἔδεον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐνὸς καὶ τὸν ἄρνον εἰς τὸ μέσον, αὐτοὺς δὲ ἐτριβόριζε λέγων «χαλκὴν μοῖαν κυνηγῶ» οἱ δὲ ἄλλοι τοῦ ἀπεκρίνοντο «κυνηγεῖς ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν πιάσῃς καὶ τὸν ἐρράπιζον μὲ ταινίας, ἕωσού καταβῶνως νὰ συλλάβῃ κάποιον. Ἡ δὲ μὺεῖνδα εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν σημερινὴν τυφλομὺενα.

Ταῦτα εἶναι τινὰ μόνον ἐκ τῶν παιγνιδίων, τὰ ὅποια παίζον οἱ Ἑλληνόπαιδες τὸ πάλαι, ἐλλείψω ὁμως νὰ σὰς εἴπω περισσότερα ἄλλοτε, ὡς καὶ περὶ τῶν παιγνιδίων τῶν κορασίων, τὰ ὅποια ἦσαν ὀλιγώτερα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια ἴδε παρελθὸν φύλλον)

ΚΕΦΑΛ. Η'.

Ὁ Ἄνδρέας ἔλαβε τὸ σῶμα μὲ στεναγμὸν. Ἄλλ' ἐνῶ ἔλυε τὰ ἐνδύματα, ἤσθάνθη μικράν τινα θερμότητα ἢ ζωὴ τοῦ τραυματίου δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐκλείψει. Ὁ ληστής πλήρης οἴκτου ἐστάθη εἰς τὸ ἔργον του καὶ ἐρριψε τὸ φῶς τοῦ δελέτρου του ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἡμιθανοῦς. Οὗτος ἐκινήθη, καὶ ἀσθμαίνων ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, θεωρῶν βλακωδῶς τὸ κύπτον ἄνωθεν του πρόσωπον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Γκόττληβ στραφεῖς, εἶδε τοῦτο, ὅπερ οὐδόλως τὸν εὐχαρίστησε. Πηδῆσας πλησίον τοῦ Ἄνδρέα, ἐσῆκωσεν ὑψηλὰ βαρὺ ῥόπαλον.

— «Στάσου!» ἀνέκραγεν «εἰς τοῦλάχιστον θὰ μείνῃς μουγγός!»

Θὰ ἐστέλλετο εἰς τὴν αἰωνιότητα ὁ δυστυχὴς τραυματίας, ἐὰν ἐπιπτε τὸ φοβερὸν κτύπημα ἀλλ' ὁ Γεώργιος, ὅστις εἶχεν ἰδεῖ ὀλόκληρον τὴν σκηνήν, νῦν συνήρρισε νὰ ἔλας του τὰς ἀπολειπομένας δυνάμεις καὶ ἐκράυγασε

— «Γκόττληβ! Γκόττληβ!»

Τρόμος κατέλαβε τὸν δολοφόνον, ἡ χεὶρ του κατέπεσε καὶ τὸ ῥόπαλον ἔπεσε κατὰ γῆς. Ἀμέσως ὁμως ὁ τρόμος του μετεβλήθη εἰς λυσσώδη ὀργήν.

— Τίς κράζει Γκόττληβ; Ἄνδρέα, ζήτησον, ζήτησον αὐτόν! Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις καθ' ἔλθην μου τὴν ζωὴν δέν μοι ἔκαμεν ἄλλο παρὰ βλάβην. Θὰ κῆται ἐδῶ κάπου πλησίον. Χᾶ! τώρα ἐρχεται ἡ ἐκδίκησίς μου, φίλτατε! τώρα σὲ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου!»

Ταῦτα λέγων ἔτρεχε μὲ τὸν φανὸν ἀνά χεῖρας τῆδε κἀκείσε μεταξὺ τῶν πτωμάτων, βαθμηδὸν πλησιάζων πρὸς τὸ μέρος, ἐνθα ἔκειτο ὁ Γεώργιος. Ἄλλ' οὗτος ἔκειτο εἰς τι κοιλίωμα τοῦ βράχου καὶ δὲν παρατηρήθη ὑπὸ τοῦ Γκόττληβ, ὅστις διήλθε καὶ τὸν ἐζήτηε παρὰ πέρα. Ὑστερον ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο, καὶ πιθανὸν θὰ ἀπώλλοτο, ἐὰν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἐνεφανίζοντο ἐπὶ τοῦ παδίου φῶτα, καὶ

συνουμιλαί μακροναὶ ἔφθανον εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν δολοφόνων. Καὶ ὁ Γεώργιος ἤκουσε τὰς φωνὰς καὶ προσεπάθησε νὰ φωνάξῃ διὰ βοήθειαν ἀλλὰ δὲν ἤδυνήθη νὰ ἐκφέρῃ τι δυνατώτερον ἢ στεναγμὸν, εἰς τὴν ἔκδοσιν οἱ λησταὶ δὲν ἔδωκαν προσοχήν, διότι δὲν ἐφανταζόντο ὅτι ἦτο ἡ ἰδία φωνή, ἥτις πρὸ ὀλίγου εἶχε κράξει «Γκόττληβ» μετὰ τόσον φοβερὰς εὐκρινείας.

Ἄφ' ἑτέρου προσέτι οἱ δύο φίλοι ἔκριναν εὐλογον νὰ ἀναχωρήσῃσι μετὰ τῆς λείας τῶν, πρὶν τοὺς καταφθάσῃσι οἱ ὀλονὲν πλησιάζοντες στρατιῶται.

Οὗτοι ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὁ λοχαγὸς τῶν εἶχεν ἀγωνισθῆ τὸσον γενναίως πρὸς σωτηρίαν τοῦ νεαροῦ Πρίγκηπος. Ἐκεῖ τὸν ἀνεῦρον, ψυχρὸν καὶ ἀναίσθητον. Τὰ συμβάντα καὶ ἡ ἀγωνία τῆς τρομερᾶς ἐκείνης νυκτὸς τὸν εἶχον ἐντελῶς καταβάλει. Μετεφέρθη εἰς τὴν κόμην καὶ ἔκειτο ἐπὶ δύο ἡμέρας κατὰ τὸ φαινόμενον νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζωντανός.

Ἦτο συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ τις πόσον πιστῶς καὶ ἀφωσιωμένοι ἠγρόνουν οἱ ἄνδρες τοῦ λόγου του παρὰ τὴν κλίην· ἀλλ' ἐτι συγκινητικώτερα ἦτο ἡ σκηνή, ὅτε ὁ γηραιὸς Στρατάρχης μετὰ τοῦ υἱοῦ του ἐστάθη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον, καὶ ἔθεσε τὴν γηραλέαν πλὴν σπιθαράν του χεῖρα, ὡσεὶ αὐλογῶν, ἐπὶ τῆς ξανθῆς κόμης τοῦ νεαροῦ λοχαγοῦ.

— Κρίμα νὰ ἀφαιρηθῇ ἐν τῷ ἀνθεῖ τῆς νεότητός του, ἐνῶ τόσον τὸν χρειαζόμεθα ἐδῶ!» εἶπεν. Ἐπειτα στραφεῖς πρὸς τοὺς περιεστώτας.

— Προσευχῆθητε, παιδιά μου, εἰς τὸν Θεόν, ἵνα ὁ σωτὴρ τῆς ζωῆς τοῦ υἱοῦ μου μὴ ἀποθάνῃ.»

Ὅτε ὁ Πρίγκηψ ὤψωσε πάλιν τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐκόνταξε τὸ πρόσωπον τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ Γεώργιος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ λεπτὸν μειδίαμα διήλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Πρίγκηψ μου, ἐσώθης! δόξα τῷ Θεῷ!» ἐφίθουρισε καὶ ἔκλεισε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἦδη ὁ χειρουργὸς διεκέρυεν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος, καθότι ἡ σφαῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν δὲν εἶχεν ἐγγίσει τὸν ἐγκέφαλον.

Ἡ γνώμη αὕτη ἐπηλήθευσεν ἀλλ' ὁ Γεώργιος εἶχε τρεῖς πληγὰς - εἰς τὸ στήθος, εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸν μηρόν. Ἦτο δὲ πολὺ ἐξησθενημένος, ἐνεκα τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος τὴν ὅποιαν εἶχεν ὀπιστῆ ὡς ἐκ τοῦτου ἡ ἀνάρρωσίς του προέβαινε βραδέως. Ἦτο ὁμως φανερόν, ὅτι ἱκανὸς καιρὸς θὰ παρήρχετο πρὶν ἢ δυνηθῆ νὰ εἰσελθῇ πάλιν εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, διὰ τοῦτο ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος τὸν ἐστείλε, τῆ ἰατρικῆ ἀδείᾳ, εἰς τὸ Μαγδεμβούργον πρὸς ἀνάρρωσιν τῆς ὑγιείας του.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἄλλ' ὁ Βέρτος ἐκτὸς τῆς εὐγενείας τοῦ προσώπου καὶ τῆς χάριτος τοῦ σώματός του εἶχε πολλὰ ὀλίγα διακριτικὰ σημεῖα μικροῦ εὐπατρίδου. Ἡ κρεάλευκός του ναυτικὴ στολὴ ἦτο μεμολυσμένη καὶ κηλιδωμένη με βατόμουρα, αἱ ἐρυθραὶ του περικνημίδες εἶχον χάσει τὸ χρώμα των ἐντελῶς, ἐξ αἰτίας τοῦ θαλασσινοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πληθοῦ τῶν λειμῶνων, ὁ πῖλός του εἶχε κυρτωθῆ καὶ βυτιδωθῆ καὶ ἡ κόμη του ἦτον ἀκτένιστος. Βλέπων τις αὐτὸν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὁ ταλαίπωρος οὗτος μικρὸς πλάνης ἦτο κόμησι. Ἐν τούτοις οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν ἰδίαν χαρὰν καὶ ὑπερηφανίαν, οὔτε ὅτε τὸν εἶχον ἐνδύσει τὴν ἀδελικὴν του στολὴν καὶ παρουσιάσει εἰς τὴν βασιλίαν ἐν Βαλμόραλ. Ἐπεθύμει τώρα νὰ ἀπαντήσῃ τὸν Κρόμθελ καὶ Ριχάρδον τὸν Τρίτον, τὸν Γκέσερ, τὸν Νέρωνα καὶ ἄλλους τοὺς τυράννους περὶ τῶν εἶχεν ἀναγνώσει ποτε. Ἦρχισε νὰ αἰσθάνεται πῶς οἱ προσφιλεῖς του ἵππῶται, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζεν ἐκ τῶν μύθων, καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγοι.

Μετ' ὀλίγον βλέπει μίαν μικρὰν κόρην κλαίουσαν. Ἦτο ἄσχημος· μικρὰ κόρη με πυκνὴν κόμην ἐρυθρὰν, χροῖμα καθὼς τὰ κεραμίδια καὶ στόμα πλατὸν ἀδιάφορον, ἔλλατο. Μετὰ τὴν παρούσαν τὴν ἡρωικὴν διάθεσιν δὲν ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

«Κοριτσάκι, διατί κλαίεις;» ἠρώτησε σταματῶν εἰς τὸ στενὸν καὶ χλοερὸν μονοπάτιον.

Τὸν προσέβλεψε δι' ἐνὸς ὀφθαλμοῦ ζωηροῦ καὶ ἐκ νέου ἤρχισε νὰ κἀμνη μορφασμούς.

«Πηγαίνω στὸ σχολεῖον, ἀφέντη!»

«Εἰς τὸ σχολεῖον;» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος. «Καὶ διατί νὰ κλαίης; Ἐξέουρες νὰ διαβάζης;»

«Ὀχι» ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον καὶ ἐκ νέου ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

«Διατί λοιπὸν δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη νὰ μάθης;» ἠρώτησεν ὁ Βέρτος με ὕφος σοφόν.

«Δὲν εἶναι κανεὶς στὸ σπίτι νὰ κἀνῃ κανένα θέλημα.» εἶπε τὸ κοράσιον ὀλολόζον. «Ἡ μητέρα εἶναι ἄρρωστη στὸ κρεβάτι, καὶ ὁ θυμῶς ἐδάρεσε τὸ πόδι του, καὶ ποιὸς νὰ προσέχῃ τὸ μωρό; Ἡ θὰ ῥίξῃ τὴν κουκούμα ἀπάνω του καὶ θὰ ζεματισθῇ, τὸ ἔσβρω, καὶ θὰ μᾶς παθῆν τότε τὸ μωρό!»

«Ἄ κρίμα!» εἶπεν ὁ Βέρτος συμπαθητικῶς. «Διατί ὁμως πηγαίνεις εἰς τὸ σχολεῖον, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι;»

«Διατί δὲν εἶμαι δεκατριῶν χρόνων;» ἀπεκρίθη με πολλοὺς λυγμούς ἢ ἐρυθρόκομος νόμφη. «Δὲν εἶμαι

παρὰ μόνον δέκα χρόνων. Καὶ πᾶσαν τὴν πατέρα τὴν περασμένην ἑβδομάδα καὶ τὸν βάλανε φυλακὴν γιὰτὶ δὲν με ἔστειλε στὸ σχολεῖον. Κι' ἂν δὲν εἶμαι ἐγὼ στὸ σπίτι ποιὸς θὰ προσέχῃ τὸ μωρό καὶ ποιὸς θὰ μαγειρέψῃ ταῖς πατάταις, καὶ ποιὸς —————

Ἄχ! γιὰτὶ νὰ μὴν ἦμαι δεκατριῶν χρόνων;»

Ὁ Βέρτος δὲν ἐνόησε. Δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὑπῆρχε νόμος, ὅστις ἠνάγκαζε τοὺς γονεῖς νὰ ἀπέλλου τὰ παιδιά των εἰς τὸ σχολεῖον μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας των.

«Τί κάμνει ὁ πατήρ σου;» ἠρώτησε.

«Φτεῖναι τοῦδλα ὄλοι μας κάνομε τοῦδλα. Παίρω τὸ μωρό μαζί μου καὶ κάθεται τόσο ἤσυχο μέσα στὸν πηλὸ, μὰ δὲν με ἀφίνουν νὰ τὸ πάρω στὸ σχολεῖον, καὶ θὰ ζεματισθῇ. Πάντα πᾶει κοντὰ στὴν κουκούμα.»

«Ἄλλ' εἶναι τρομερὸν πράγμα νὰ μὴ ἠξεύρης νὰ ἀναγνώσῃς.» εἶπε σοβαρῶς ὁ μικρὸς κόμησι. «Ἐπρεπε νὰ μάθης ἅμα ἠδύνασο νὰ ὀμιλήσῃς. Ἐγὼ εἶμαι ἕκαμα.»

«Μπορεῖ καὶ δὲν εἶναι φτωχοὶ οἱ δικαί σου;» ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον, κεντηθεῖσα εἰς σαρκασμὸν ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας. «Ἐγὼ εἶχα πάντοτε ἕνα μωρό νὰ προσέχω, ἀπ' ὅταν ἦμην μικρὴ, πρῶτα τὸν Θωμᾶ, ὕστερα τὸν Γιάννη καὶ τώρα τοῦτο. Δὲν με μέλει γιὰ διάβασμα, δὲν γίνονται τὰ τοῦδλα με τὸ διάβασμα.»

«Ὁ και, ἀλλὰ θὰ μάθης τόσον ὠραῖα πράγματα.» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος. «Ἀλήθεια, μοὶ φαίνεται ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον.»

«Ἐτοὶ ἔλεγε κι' αὐτὸς ὁ κύριος δπου ἔβαλε τὸν πατέρα φυλακὴν ἀπεκρίθη με πείσμα τὸ κοράσιον. «Τὰ ὠραῖα πράγματα ὁμως δὲν ὠφελοῦν ὅταν ἦναι ἄδεια ἢ κοιλιά. Καὶ τώρα νομίζεις πῶς θὰ πῆγαινα ἂν δὲν με ἀνάγκαζεν ὁ πατέρας, ποὺ λέγει ὅτι θὰ τὸν βάλουν περισσότερον καιρὸν φυλακὴν ἂν δὲν πάω;»

«Φαίνεται λυπηρὸν νὰ τὸν φυλακίσουν.» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος με αὐθάνουσαν συμπάθειαν. «Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τὸν ὑπακούσῃς καὶ νὰ ὑπάγῃς. Θὰ προσπαθῶ ἐγὼ νὰ εἶρω τὸ μικρὸν σας. Ποῦ κατοικεῖς;»

Τὸ κοράσιον ἐνευσεν ἀορίστως πρὸς μακρὸν μετὰ τοῦ λειμῶνος.

«Νὰ περπατήσῃς ἕνα μίλι, καὶ θὰ ἴδῃς τὴν καλύθην τοῦ Γιάννη Βάρκου. Μὰ τί νὰ κἀνῃς; Ποτὲ δὲν θὰ ἐμπορέσῃς νὰ καταφέρῃς τὸ μωρό μας!»

«Θὰ προσπαθῶ» ἀπεκρίθη μετὰ γλυκύτητος ὁ Βέρτος. Ἡ φαντασία του εἶχε διεγερθῆ καθὼς καὶ ἡ εὐσπλαχνία του, διότι οὐδέποτε, καθ' ἕσον τοῦδλαχιστον ἐγνώριζεν εἶχεν ἰδεῖ βρέφος.

«Ἀλήθεια ὁμως, πρέπει σὺ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον.»

«Πᾶω!» ἀπεκρίθη με ἕνα τελευταῖον λυγμὸν ἢ πα-

ραπονεμένη και ακαλλώπιστος ήρωίς, και ήρχισε να πορεύεται την οδόν της, τρέχουσα δσον ταχέως ήδύνατο εξ αιτίας των υποδημάτων της, διότι ήσαν του πατρός της και δέκα φορές μεγαλειότερα του θέοντος· ό δέ άβαξ και τά βιβλία της, έκαμον δυνατόν πάταγον ενψ έσπευδα κοπιωδώς εις τον δρόμον της.

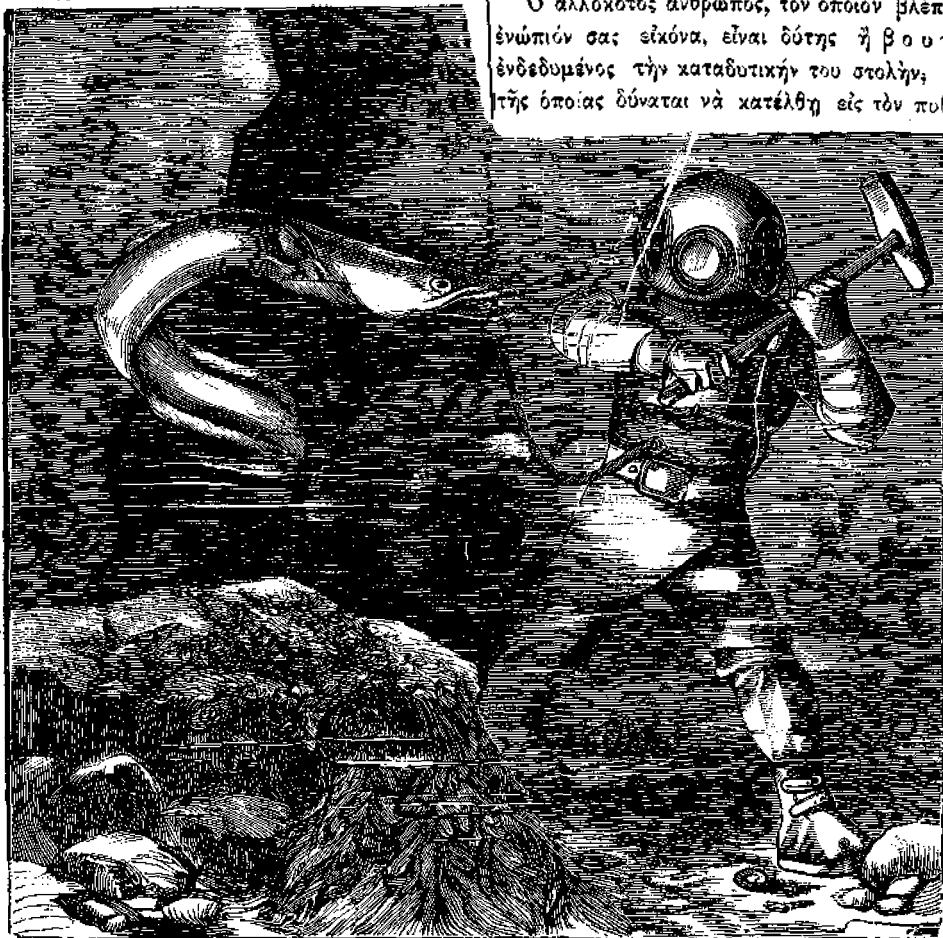
‘Ο Βέρτος ήτο πλέον πολύ κουρασμένος, διότι δέν ήτο συνειθισμένος εις τόσον μεγάλους περιπάτους, άλλ’ ή εύσπλαγχνία και ή περιέργεια έβαλον νέαν δύνα-

ήρυθρίασε μέχρι των ριζών των τριχών του, διότι ή αλήθεια, όταν ήμεθα ένοχοι, είναι ως δίστομος μάχαιρα, και άπμακρόνθη τρέχων, διευθυνόμενος προς την μόνην άλλην καλύδην ήτις εφαινότο.

(‘Ακολουθεί.)

ΟΙ ΔΥΤΑΙ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΔΥΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΤΗ.

‘Ο άλλόκοτος άνθρωπος, τον όποιον βλέπετε εις την ένωπίον σας εικόνα, είναι δύτης ή βοουτηχτής, ένδεδυμένος την καταδυτικήν του στολήν, δια μέσου της όποιας δύναται να κατέλθη εις τον ποθμένα της

Δύτης προσβληθείς υπό γόγγυρου.

μιν εις την καρδίαν του, και έβάδιζε γενναίως επί του άνωμάλου εδάφους, πασπαλίζων με χώνμα έτι περισσότερο τας έρυθράς του περικημίδας και τά κομψά του υποδήματα με τας άργυράς περόνας.

‘Εκρουσε την θύραν μιās καλύδης, άλλ’ ειδε μόνον γραϊάν τινα όργιλην, ήτις τον ήπειλησε με τó σάραθρον.

«Δέν είναι εδώ του Γιάννη ή καλύδη. Φεύγε απ’ εδώ! φαίνεσαι ώσαν δραπέτης!»

Και πράγματι ήτο δραπέτης, άκούσας δέ ταύτα

θάλάσσης ή των βαθών ποταμών, και να περιπατή και να εργάζηται υποκάτω του ύδατος, επίσης καλώς, δσον επί της γής. Κατέρχεται δ’ επίσης δια διαφορους σκοπούς, άλλοτε μόν δια να εξετασθή τά ναυαγήσαντα πλοία και να σώσθη εξ αυτών χρήματα ή άλλα πολύτιμα πράγματα, άλλοτε δέ δια να καθάρισθη λιμένας, και άλλοτε δια να θέσθη τά θεμέλια γεφυρών ή φάρων, έργα τά όποία ούδέποτε θα ήδύνατο να κατορθώσθη άνευ της καταδυτικής μηχανής, ήτις τψ παρέχει άέρα υποκάτω του ύδατος, άνευ του όποιου άδύνατον να ζήσθ επί πολλάς στιγμάς.

Τὰ βάρη τῶν θαλασσῶν κρύπτουν ἀπείρους θησαυροὺς, ὀλίγους μόνον τῶν ἰσπίων ἔφεραν, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας οἱ δύναι, διότι πρὸ ὀλίγων μόνον ἐτῶν ἐφευρέθησαν αἱ καταδυτικαὶ συσκευαὶ καὶ τούτων αἱ πρῶται ἦσαν δυσμεταχειρίστοι. Ἡ ἐνδυμασία, τὴν ὀπιάν παριστᾷ ἡ εἰκὼν μας, εἶναι ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμου, ὅλα δὲ τὰ μέρη αὐτῆς ἐφαρμόζονται συμπύκνωσις ἀλλήλα, ὥστε νὰ μὴ ἀφίουν σταγόνα ὕδατος νὰ εἰσέλθῃ.

Ἡ περικεφαλαία εἶναι μεταλλίνη, ὡσαύτως καλῶς ἐφηρμοσμένη εἰς τὴν ἐνδυμασίαν, καὶ ἔχει τρία παράθυρα ὕαλινα, διὰ τῶν ὀπίων ὁ δῦτης νὰ βλέπῃ ἔμπρὸς καὶ ἑκατέρωθεν του. Τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σχοινίου, τὸ ὅποιον εἶναι ἐφηρμοσμένον εἰς τὴν ζώνην τοῦ δῦτου, κρατοῦν οἱ σύντροφοὶ του καὶ τὸν ἀνελκίσουν δι' αὐτοῦ εὐθὺς ὡς δώση τὸ σημεῖον. Σωλὴν δέ τις, ὁ ὁποῖος ἐφαρμόζεται εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ κράτους συγκοινωνεῖ μὲ ἀντικλιαν ἄνωθεν, διὰ τῆς ὀπίας οἱ σύντροφοὶ του ἐξαντλοῦν ἀκαταπαύστως τὸν μεμολυσμένον ἀέρα ἐκ τῶν πνευμόνων του καὶ τοῦ παρέχουν καθαρόν. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ταλαίπωρον δῦτην, ἂν βαρυνθέντες ἢ λησμονήσαντες οἱ σύντροφοὶ του παύσουν νὰ ἀντλοῦν τὸν ἀέρα! Πρέπει εὐθὺς ν' ἀποθάνῃ.

Πρὸ ἐτῶν κατῆλθον μερικοὶ δῦται εἰς Ἀγγλικὸν πλοῖον, τὸ ὅποιον εἶχε ναυαγήσει, καὶ εἶρον 50,000 λίρας εἰς λίρας καὶ εἰς τὰ ἄλλα, κείμενα εἰς σωροὺς κάτω εἰς τὸ ἀμπάριον, διότι τὰ ὕδατα εἶχον καταφάγει τοὺς κάδους καὶ τὰ κιβώτια, εἰς τὰ ὅποια ἦσαν

κλεισμένα. Εἰς ἐκ τῶν δῦτων τούτων ἔμεινεν ἐργαζόμενος ὀποκάτω τῆς θαλάσσης ἐπὶ τέσσαρας βλοκλήρους ὥρας, ἤτοι περισσότερο παρ' ὅ,τι εἶχε τις ποτε κατορθώσει νὰ μείνῃ, ὅταν δὲ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, δὲν εἶχε σχεδὸν δύναμιν νὰ προφέρῃ λέξιν, διότι εἶχεν ἀπαυδήσει, ἐξαγαθῶν 64 κιβώτια θησαυροῦ ἐκ τοῦ πλοίου.

«Καὶ τὰς πονηρὰς ἀφίενει μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν.»

Ἐνίοτε οἱ δῦται ἔχουν νὰ παλαίσουν κατὰ τῶν κατοίκων τῶν ὑποβρυχίων ἐκείνων χωρῶν. Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ συμπλοκὴν μεταξὺ μεγάλου γόγγρου καὶ δῦτου, τοῦ ὀπίου τὸ βαρὺ ὄπλον, ὡς πιστεύομεν, θὰ ὑπερισχύσῃ.

Πόσον θαυμαστὸν πρᾶγμα εἶναι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, διὰ τοῦ ὀπίου ὁ ἄνθρωπος κατορθώνει νὰ γίνῃται κύριος βλῆς τῆς φύσεως, ὅχι μόνον περιπατῶν ἐπὶ τῆς οἰκίας του γῆς, ἀλλὰ περιφερόμενος εἰς τὸν ἀεραῶς πτηνὸν διὰ τοῦ ἀεροστάτου, καὶ κατορχόμενος εἰς τὰ θάθη τῶν θαλασσῶν ὡς ἰχθύς. Πόσον δὲ ἐδγνώμονες ἀφειλομεν νὰ ἤμεθα πρὸς τὸν Θεόν, ὅσους μᾶς ἔδωκε τόσον πολύτιμον δῶρον πρὸς ὠφέλειαν ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν ὁμοίων μας ἀνθρώπων.

Αἱ Πονηραὶ Πουλακίδες καὶ Ἡ Εὐφύης Αραχνὴ.

Ἦτο ἕκτος πρῶτα καὶ ἡ ἀδρα μυροβόλος εἰς τὰ εὐανθη, κλαθὰ ἐφαλλεν ἐωθινόν.

δι' ἡ φύσιν ἐξυπνοῦσε.
 μὲ μὲ καὶ χάριν,
 καὶ φαίδρα ἐχαιρετοῦσε
 τὸν ἠροσώδη οὐρανόν.

Εἰς τὰ ἔργα τῶν χωροῦσι
 τῶν ἀνθρώπων αἱ πληθῆεις,
 καὶ θερμῶς εὐγνωμονοῦσι
 τὸν δωροῦντα τὴν τροφήν,
 κί' ὡς ἀγγέλους πτεροφόρους
 βλέπετε τὰ πτηνὰ πετώντα
 στοὺς ἀγροὺς ζητούντα σπόρους
 ἢ εἰς δένδρου κορυφήν.

Πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔχον
 συντηρήσεως ἀνάγκην,
 κύπτει κεφαλὴν, προσέχον
 καὶ φροντίζον πῶς νὰ ζῇ·
 τρεῖς μόνον πουλακίδων
 ἀνοήτων, ἵνα φάγῃ
 δι' ἐπιβουλῶν κ' ἐλπιδῶν
 περιτρέχεται μαζύ.

Καὶ ἰδοὺ ἀντι νὰ κύπτουν
 σπόρους καὶ καρποὺς νὰ φάγουν
 κοτ' ἀράχνης ἐπιπίπτουν,
 ἧτις ὕφαιναν ἐκεῖ
 ἀλλ' εἰς μάτην διὰ τρόπον
 δολεροῦ θά τὴν συλλάβουν ..
 θεῖα πρόνοια εἶν' ἔπου
 ὁ ἐργάτης κατοικεῖ.

Μὲ σοφίαν τὸν προκίττει,
 πανταχοῦ τὸν προσφυλάττει
 καὶ μακρόθεν νὰ γνωρίζῃ
 τὸν διδάσκει τοὺς ἐχθροὺς
 Καὶ αἱ πουλακίδες μάτην
 κατ' ἐκείνης ἐπιπίπτουν!
 "Ἰδετέ τὴν! ὡς τὸν ναύτην
 περιτρέχει τοὺς ἀγροῦς.

Κ' ἐνφ' αὐτῇ καταβαίνει
 ἐκ τῆς φωλεᾶς τῆς μόνῃ
 καὶ φιλόπονος ὄφαινει
 λεπτεπιλεπτον στολήν,
 ἀφῆνης ἐξορμῶσι πάλιν
 αἱ κακοσργοὶ πουλακίδες
 καὶ κρουγάζουσαι πηδῶσι
 μὲ ὄρθαν κεφαλῆν.

Αἰφῆνης πάλιν, τότε' ἐκείνη
 εἰς τὰ ὕψη ἀναβαίνει
 καὶ τὰς πονηρὰς ἀφίνει
 μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν!
 Ἄναγνώσται μὴ ζητεῖτε
 μὲ τὴν πλάνην, μὲ τὸν δόλον
 εἰς τὸν κόσμον ἵνα ζῆτε
 εἶναι ἐγκλημα φρικτόν.

Μόνον μ' ἐκείνον ἔπου πασιζεῖ ἵνα ζῇ
 διὰ τῆς ἐργασίας εἶν' ὁ θεὸς μαζύ.

Ἐν Πειραιεῖ, Ἰουλίου 1884.

Δ. Κ. Σ.

ΤΙ ΕΙΔΕΝ Η ΣΕΛΗΝΗ-

Ἐκ τῶν μύθων τοῦ Ἄνδρersen.

«Ἄγαπῶ τὰ μικρὰ παιδιὰ,» εἶπεν ἡ Σελήνη· «καὶ
 πρὸ πάντων τὰ μικρὰ μικρὰ, εἶναι τῶσον δια-
 σκεδαστικά. Ἐνίοτε' κυττάζω ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς
 τὴν κρεββατοκάμεραν ὅταν κανεὶς δὲν προσέχῃ εἰς ἐμέ.
 Μοὶ ἀρέσκει πολὺ νὰ βλέπω ὅταν ἐτοιμάζονται διὰ
 τὸν ὕπνον. Πρῶτον βλέπω νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ φο-
 ρηματάκι ἓνας μικρὸς ὤμος, στρογγυλὸς καὶ γυμνός,
 κατόπιν ὁ βραχίον· ἢ καμμίαν φορὰν βλέπω πῶς
 ἐκβαλλοῦν ταῖς κάλτσαις, - ἓνα νόστιμον ποδαράκι
 ἄσπρον ἐξέρχεται, καμωμένον διὰ νὰ τὸ φιλή τις, καὶ
 τὸ φιλῶ!

Ἄλλ' ἰδοὺ τί ἦβελα νὰ σᾶς διηγηθῶ. Ἀπόψε ἐ-
 κύτταξα ἀπὸ ἓνα παράθυρον, ὅπου δὲν εἶχαν τραβή-
 ξει τὸ παραπέτασμα, διότι κανεὶς δὲν κάθεται ἀντίκρου.
 Ἐκεῖ μέσα εἶδα ἓνα σωρὸν παιδιὰ, ἀδελφία δια, με-
 ταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ μία μικρούλα, ἡ ὁποία δὲν
 εἶναι παρὰ τεσσαρῶν ἐτῶν, καὶ ὁμοῦς ἐξεῴρει νὰ λέγῃ
 τὸ «Π ἄ τ ε ρ ἦ μ ῶ ν» ἐπίσης καλὰ ὡς καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἡ μητέρα καθίζει καὶ ἐσπέρας πλησίον τοῦ κρεβ-
 βατίου τῆς μικρούλας καὶ ἀκούει τὴν ἐσπερινὴν τῆς
 προσευχῆν· κατόπιν τὴν φιλεῖ, καὶ μένει κοντὰ τῆς,
 ἕως οὗ ἀποκοιμηθῇ, τὸ ὅποιον συμβαίνει ἅμα κλείσῃ
 ἢ μικρὰ τὰ ματάκια τῆς.

Ἀπόψε τὰ δύο μεγαλύτερα παιδιὰ ἔκαμνον ἀρκε-
 τὴν ταραχῆν, τὸ ἓν ἐπῆδα μὲ τὸ ἓνα πόδι, ἐνδεδυμέ-
 νον τὸ μακρὸν τοῦ νυκτικῶν ὑποκάμισον, τὸ ἄλλο ἐστέ-
 κετο ἐπάνω εἰς μίαν καθέκλαν, καὶ ἔκαμνε παράστα-
 σιν μὲ τὰ ρούχα τῶν ἄλλων παιδιῶν.

Τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον ἐτακτοποίησαν τὰ παιγνί-
 διά των καὶ τὰ ἔθετον εἰς τὸ συρτάρι, καὶ τῷ ὄντι
 πρέπει νὰ γίνεταί τοῦτο. Ἡ δὲ μητέρα ἐκάθητο πλη-
 σίον εἰς τὴν μικροτέραν καὶ τοὺς ἔλεγε νὰ ἡσυχάσουν
 διότι ἡ ἀδελφίτσα τῶν ἐμελλε νὰ εἰπῇ τὴν προσευχῆν
 τῆς.

Ἐγὼ ἐκύτταξα ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸ κρεββάτι
 τῆς μικρᾶς, ἡ ὁποία ἦτο γονατισμένη ἐπάνω εἰς τὸ
 ἄσπρον καὶ ὠραῖόν τῆς παπλωματάκι· τὰ χεράκια τῆς
 ἦσαν ἐσταυρωμένα καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχε σοβα-
 ρὰν ἔκφρασιν, καὶ ἔλεγε δυνατὰ τὸ «Π ἄ τ ε ρ ἦ μ ῶ ν.»

Αἰφῆνης ἡ μητέρα τῆς τὴν διακόπτει εἰς τὸ μέσον
 τῆς προσευχῆς. «Μὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ ὅποιον πάντοτε
 προσθέτεις, ἀφ' οὗ εἰπῆς «τὸν ἄρτον ἦ μ ῶ ν
 τὸν ἐπιούσιον ὁὸς ἡμῖν σήμερον;»
 κατὰ λέγεις ἐκεῖ, τὸ ὅποιον δὲν ἐμπορῶ νὰ ἐνοήσω,
 τί εἶναι;» Ἡ μικρούλα ἐσάωπα καὶ ἐκύτταξε τὴν μη-
 τέρα τῆς δισταζούσα νὰ τὸ εἰπῇ ἡ.δχι. «Τί εἶναι»
 εἶπε πάλιν ἡ μητέρα τῆς.

«Μη θυμώσης, μαμάκι μου, έλεγα, «δός μας και μέλι πολύ επάνω εις τή φωμί.»

Έγκεφάλαρτος φοίνεξ.

Εις την προκειμένην εικόνα βλέπετε έν μέλος τής μεγάλης οικογενείας των φοινίκων, των όποιων υπάρχουν περισσότερα των 1000 ειδών, εις τή όποια προστίθενται όλονέν νέα είδη, ανακαλυπτόμενα από περιηγητών εις τās Ίνδίας, τήν Άφρικήν και τήν Πολωνησίαν. Τό ένώπιόν σας φωτόν ονομάζεται έγκεφάλαρτος τοῦ Άλτενσταίν, διότι ανακαλύφθη από κορίου τινός έχοντος τό όνομα τοῦτο.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

Μη πίνετε ψυχρόν ύδωρ όταν ήσθε ύδρωμένοι, ή και όταν ήσθε λίαν κουρασμένοι. Μη εξέρχησθε εις τό ψύχος άμέσως άφού πίνετε θερμόν ποτόν.

Μη εξέρχεσθε εις τήν ήλιον περισσότερο ή όσον είναι άπολύτως αναγκαίον τώρα τό θέρος, και πρό πάντων άποφεύγετε νά κουράζησθε με ύπερβολικά παιγνίδια.

Μη εισέρχεσθε εις τό λουτρόν άμέσως άφού φαγήτε. Πρέπει νά παύσασαι δύο τολάχιστον ώραι μετά τό φαγητόν.

Άν συνειθίζετε νά σηκώνησθε λίαν πρωί, και νά άναγινώσκητε ή μελετάτε, νά λαμβάνετε πάντοτε όλίγην τροφήν, τολάχιστον μίαν κουλούραν ή έν τεμάχιον άρτου, διότι τίποτε δέν βλάπτει περισσότερο τήν όρασιν τοῦ νά μεταχειρίζεσθε τοῦς όφθαλμούς σας νηστικοί.

Άν θέλατε νά έχητε δυνατούς όφθαλμούς μη προσπαθήτε νά άναγινώσκητε με άμυδρόν φώς, είτε τοῦ ήλιου είτε τοῦ λάμπου.

ΜΙΚΡΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΚΩΦΑΛΛΟΣ

Κόριός τις επισκεπτόμενός ποτε σχολείον των κωφαλάων παιδιών έν Παρισίοις, και θέλων νά μάθη ποίαν ανάπτυξιν έλάμβανεν ό νοῦς των μαθητών και ποίαν σονάμα ιδέαν ειχον περι Θεοῦ, έγραψεν επί τοῦ μαυροπίνακος τήν έξης έρώτησιν.

— «Συλλογίζεται ό Θεός;» — «Έν εκ των παιδιών άμέσως έγραψεν όποκάτω τήν έξης άπόκρισιν.

— «Ό Θεός βλέπει και ήξεύρει τή πάντα. Τό νά

συλλογίζηται τις δεικνύει ήθεβαιότητα και διαταγμόν. Άρα ό Θεός δέν συλλογίζεται.»

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΛΕΥΚΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Οί λευκοί έλέφαντες θεωροῦνται άγιοι εις μέρη τινά τής Άνατολής. Έν Σιάμ, εκτός τοῦ ότι είναι ίερά ζώα, θεωροῦνται και μέλη τής βασιλικής οικογενείας και κατέχουν θέσιν άμέσως μετά τόν βασιλέα ή τήν βασίλισσαν, ώστε είναι άνώτεροι και αύτοῦ τοῦ διαδόχου. Έν τῇ χώρα εκείνη, εάν φανευθῇ νέος, όπολογίζεται ή ζήμια εις περίπου 94,00 φρ. εάν δέ κόρη, εις περίπου 102,00 φρ. εάν δέ μικρόν παιδίον, εις περίπου 8,00 φρ. Έάν δέ έλέφας μέλας 250,00 φρ. εάν

Έγκεφάλαρτος φοίνεξ.

ζήμιας φανευθῇ λευκός έλέφας, θεωρεῖται ζήμια 250000,00 φρ! Αν και θά ήτον άδύνατον νά αγοράσῃ τις ένα τοιοῦτον.

Πρό τινων ετών ό βασιλεύς τοῦ Σιάμ έστειλεν εις τήν βασίλισσαν τής Άγγλίας μικρόν χρυσοῦν κιβώτιον περιέχον «πολύτιμον όψωρον,» ως εἶπεν ό πρεσβευτής όστις τό έφερε με πολλήν προσοχήν εκειθεν. Τί νομίζετε ότι ή βασίλισσα εἶδεν έντός αύτοῦ, όταν τό ήνοιξεν; Όλίγας τρίχας τοῦ λευκοῦ έλεφαντος!!

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ρωσικόν ανέκδοτον,

Ὁ Βαρώνος Σούδερλανδ εἶχεν εὐφορέστατον σκόλον, τὸν ὁποῖον ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας, ἡ Μεγάλη λεγομένη Αἰκατερίνη, ἐθαύμαζε τόσον πολὺ, ὥστε ὁ βαρώνος ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ τὸν προσφέρῃ εἰς αὐτήν. Ἡ Αἰκατερίνη ἐδέχθη τὸν σκόλον μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν, καὶ τὸν ἔκαμε τὸ εἰδωλὸν τῆς, ἀλλὰ τέλος ἀπὸ τὰ πολλότατα γλυκύσματα καὶ παχέια κρέατα εἰς τὰ ὅποια ἦτο ἀσυνεπιτοστος ὁ σκόλος ἀπέθανεν. Ἡ αὐτοκράτειρα ἐβύθισθη εἰς μεγάλην λύπην διὰ τὸ συμβάν τοῦτο, καὶ ἐπὶ τινὰς ὥρας ἔμεινε εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἀπαρηγέρητος, ὅποτε φωνάξασα ἔνα τὸν ὑπασπιστῶν τῆς εἶπε — Ἄβετε τὸν Σούδερλανδ, γδεῖρατέ τον καὶ παραγεμίσατέ τον.» Ὁ ὑπασπιστὴς ἔμεινε κεραυνόπληκτος, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ κάμῃ καμίαν ἀντίστασιν, ὑπῆγε λοιπὸν εὐθὺς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαρώνος Σούδερλανδ, καὶ μὲ φόβηκτον τοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν διαταγὴν τῆς αὐτοκρατείας.

Τι νὰ κάμῃ ὁ ταλαπῆρος Βαρώνος; — Ἐξέστυρεν δὲ ἡ αὐτοκράτειρα ἦτο ἰδιότροπος: καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ διαφύγῃ τὴν τύχην του, ἂν ἐκεῖνη ἀπεφάσισεν νὰ τὸν φονεύσῃ. Κατέπειθεν ὁμοῦ τὸν ὑπασπιστὴν νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ ἴδῃ τὴν αὐτοκράτειραν.

Ἐισαχθεὶς εἰς τὴν παρουσίαν τῆς, ὁ ταλαπῆρος Βαρώνος τρέμων καὶ κάτωχρος, ἤρχισε νὰ τραυλιέῃ καὶ νὰ ζητῇ χάριν παρὰ τῆς αὐτοκρατείας. Φαντασθῆτε ὁμοῦ, πῶς τοῦ ἐφάνη ὅταν ἡ Αἰκατερίνη ἀνακαγχάσασα τὸν ἐσώκωσεν ἀπὸ τὴν γῆν ὅπου ἦτο γονυπετῆς καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι ἡ διαταγὴ τῆς δὲν ἀπέβλεπεν αὐτὸν ἀλλὰ τὸν μικρὸν σκόλον εἰς τὸν ὅποιον εἶχε δώσει τὸ αὐτὸ ὄνομα.

ΤΟΑΜΗ ΚΑΙ ΠΙΣΤΟΤΗΣ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ,

Παντοπώλης τις Ἄγγλος εἶχεν ὑπηρετὴν εἰς τὸ παντοπωλεῖόν του ἕνα ἡλίθιον, ὅστις ὁμοῦ ἠδύνατο νὰ κάμῃ πολλὰς χονδρὰς ἐργασίας, ἦτο δὲ καὶ τίμιος, καὶ διὰ τοῦτο ὁ κύριός του τὸν ἐκράτει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἐσπέραν τινα, τοῦ λέγει «Πήγαμε κάτω εἰς τὸ ὑπόγειον νὰ φέρῃς ρύζι ἀπὸ τὸ τάδε βαρέλι. Ὁ ἄνθρωπος ἔλαβεν ἀναμμένον κηρίον καὶ κατέβη εἰς τὸ ὑπόγειον, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπανῆλθε καὶ παρέδωκε τὸ ὄρυζιον εἰς τὸν κύριόν του. Αἰφνίς ὁμοῦ τὸν εἶδον νὰ ὄχρηζ', καὶ νὰ στρέφῃ μὲ ἀγωνίαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐρωτῶντες αὐτὸν κατώρθωσαν νὰ ἐνοήσουν ὅτι εἶχε ἐμπέσει τὸ κηρίον εἰς ἕν βαρέλιον πυρρίτιδος ἐνὲν ἐγέμιζε τὸ σακκίον ὄρυζιον, καὶ ὅτι τὸ κηρίον ἦτον ἀκόμη ἐκεῖ κάτω. Ὅλοι ἐφύτταν, καὶ ὤρμησαν ἔξω τῆς οἰκίας πιστεύοντες ὅτι τὴν ἐπομῆν ἰσχυρῶν ἤθελον ἀνοῦσει τὴν τρομερὰν ἐκρήξιν, ἥτις θὰ τοὺς ἐφόνευεν ὅλους. Ἀλλὰ μία ὑπηρετρία δεκαπέντε ἢ δεκαεὶ ἔτων τὴν ἡλικίαν ἔτρεψεν εὐθὺς κάτω εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ εὔραν ὅτι τὸ κηρίον εἶχε καὶ ἡ σχεδὸν μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς πυρρίτιδος. Χωρὶς νὰ διατάξῃ ποσῶς ἡ ἠρωκὴ κὴρ ἐσχημάτισε διὰ τῶν δακτύλων τῆς εἶδος κηραπήγιου, καὶ σιγά, σιγά ἀπέστυρε τὸ κηρίον ἐκ τῆς τρομερᾶς πυρρίτιδος: μόλις δὲ ἐπέστρεψε παρὰ τῆς κυρίας τῆς καὶ ἀλειποθύμης.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψίν τῆς εἰς Δαρμαστάτην ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἐφωτογραφήθη μετὰ τῶν ἐκεῖ συγγενῶν τῆς, δηλαδὴ τῆς θυγατρὸς τῆς Βικτωρίας, συζύγου τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας, ἥτις μέλλει ποτε νὰ γείνη αὐτοκράτειρα, τῆς ἐγγονῆς αὐτῆς, πριγκίπισσῆς Καρλότας τῆς Πρωσίας καὶ τῆς δισεγγονῆς τῆς, τῆς μικρᾶς πενταετοῦς πριγκίπισσῆς Φεδώρας: τὸ δλον τέσσαρες γενεῖ, ὡς βλέπετε.

— Τὸ μέγιστον ὠρολόγιον τοῦ κόσμου εἶναι τὸ τοῦ Οὐάιτμανττερ ἐν Λονδίῳ. Ἀκαστον τῶν τεσσάρων προσώπων του ἔχει διάμετρον 22 ποδῶν ὁ λεπτοδείκτης διανύει σχεδὸν ἑπτὰ δακτύλους κατὰ πᾶν πρῶτον λεπτόν. Ἐργάζεται ὁκτὼ καὶ ἡμισυ ἡμέρας, σημαίνει ὁμοῦ μόνον ἑπτὰ καὶ ἡμισυ ἡμέρας, ὥστε ἂν τυχόν παύσῃ ἐνωρίτερον νὰ σημερινὴ δίδει εἰδῆσιν ἐγκαίρως ὅτι δὲν ἐχορδοίσθη καλῶς, ἡ δὲ χροδίσαι ἀπαιτεῖ δύο ὥρας. Τὸ ἐκκρεμὲς ἔχει μήκος 15 ποδῶν, οἱ τροχοὶ εἶναι ἐκ σιδήρου χυτοῦ: ὁ κώθων ὅστις σημαίνει τὰς ὥρας ἔχει ὕψος 8 ποδῶν καὶ διάμετρον 9 ποδῶν.

— Ὁ Ἄρα φ καὶ τὸ Πάτερ ἡμῶν. — Δύο περιηγητὰι ἄγγλοι, ταξιδεύοντες ποτε εἰς τὴν Βαρβαρίαν, κατέλυσαν ἐσπέραν τινα πλησίον τῶν σκηνῶν Ἀράβων τινῶν, ὅστινες εὐθὺς τοὺς περιεκύκλωσαν, καταρῶμενοι αὐτοὺς ὡς ἀπίστους καὶ ἀθέους, ἀντάρτας κατὰ τὸ θεοῦ καὶ ἄλλα παρόμοια. Εἰς ἐκ τῶν περιηγητῶν, ὅστις ἤξευρε τὴν Ἀραβικὴν, ἐστράφη πρὸς ἕνα τῶν Ἀράβων, τοῦ ὁποίου ἡ ἐνδομασία ἐδεικνυεν ὅτι ἦτον ἱερεὺς, καὶ τῷ εἶπε:

— Πότις σοὶ εἶπε, ὅτι εἴμεθα ἀπίστοι καὶ ἄθεοι; Ἄκουσον τὴν προσευχὴν, τὴν ὅποιαν ἀναπέμπομεν εἰς τὸν Θεὸν καθ' ἡμέραν, καὶ τότε κρινῶν ἂν εἴμεθα τοιοῦτοι. — Καὶ ἤρχισε μὲ σεβασμὸν νὰ λέγῃ ἀραβιστὶ τὴν Κυριακὴν προσευχὴν, τὸ ἀΠάτερ ἡμῶν. Οἱ Ἀραβες ἴσταντο ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ, βλέποντες ἀλλήλους μὲ ἐκπληξιν καὶ θαυμασμὸν, ὁ δὲ ἱερεὺς ἀνέκραγεν:

— «Ὀυδέποτε θέλω καταραθῆ πλεόν τοὺς ἔχοντες τὴν θρησκείαν ταύτην, θέλω μάλιστα μάθει τὴν προσευχὴν ταύτην, καὶ λέγει αὐτὴν μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανάτου. Ὁ Ναζωραῖς, ἐπανάλαβε, παρακαλῶ τὴν προσευχὴν σου, ὅπως τὴν μάθωμεν ὅλοι, καὶ τὴν γράψωμεν μὲ γράμματα χρυσοῦ, διὰ νὰ μὴ λησμονηθῇ ποτέ.»

— Ἐνθὺ μεῖσθε ὅσα ἐδιδάχθητε! Ναυτοπαῖς ἄγγλοι, ὅστις εἶχε μαθητείας εἰς ἕν τῶν μεγάλων πλοίων εἰς τὰ ὅποια ἀσκούνται ἐκ παλῶν εἰς τὴν ναυτικὴν αἰ ναῦται, μετεδιδάσθη ἐκεῖθεν εἰς ἰστιοφόρον πλοῖον, ἐμπορευόμενον μετὰ τῆς Ἰσπανίας. Φορτωσάντες τὸ πλοῖον πορτοκαλία ἀπέπλευσαν, διευθυνόμενοι εἰς τὴν Ἀγγλίαν, μόλις ὁμοῦ εἰσὶν διέβη τὸν πορθμὸν τοῦ Γεβραλτάρ, ὅτε ὁ τε πλοίαρχος καὶ ὁποπλοίαρχος ἠσθένησαν βαρέως, καὶ οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὅστις ἐγνώριζε νὰ κυβερνήσῃ τὸ πλοῖον. Οὐδεὶς, εἰμὴ μόνον ὁ μικρὸς ναυτοπαῖς, διότι οὗτος ἐνεθυμήθη εἰς τὰ μαθήματα τὰ ὅποια εἶχε διδάχθῃ ἐν τῇ σχολῇ, ὅθεν ἀνευ διαταγῆς ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ πλοίαρχου καὶ ἀδήγησε τὸ πλοῖον διὰ τοῦ τρικυμώδους Ὠκεανοῦ εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀγγλίας ἐκ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποπλεύσει. Φαντασθῆτε πόσον ἐθαύμασαν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν εἶδον ὅτι ὁ πλοίαρχος ἦτο παῖς δεκαεξαετῆς!

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖος ἔγραψε τὸ βιβλίον τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων;
- 2) Τί ἄλλο βιβλίον ἔγραψεν;